

Nr 321.

Av herr **Pauli**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående karolinska sjukhuset och serafimerlasarettet.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 171 föreslås, att å serafimerlasarettets stat uppföras tvenne biträdande läkare och en assistentbefattning vid dess gymnastikavdelning. Detta sker med åberopande av de skäl, som utvecklats av direktionen över serafimerlasarettet. I motsats härtill hade direktionen över gymnastiska centralinstitutet, under hänvisning till Kungl. Maj:ts beslut den 31 maj 1935 att vid avdelningen tvenne underläkare skulle vara anställda, påyrkat att tvenne underläkartjänster skulle uppföras.

Olikheten i de bägge direktionernas ståndpunkt är den, att lasarettsdirektionen ansett, att de underordnade läkartjänsterna skulle ha karaktären av biträdande läkartjänster och sålunda kunna förenas med annan tjänst eller verksamhet samt alltså kunna besättas med redan färdigutbildade läkare, under det att direktionen över centralinstitutet ansett, att de borde ha karaktären av underläkartjänster och sålunda vara utbildningsplatser, som ej skulle kunna förenas med annan tjänst eller verksamhet. Genom bifall till Kungl. Maj:ts senaste förslag skulle nu det betänkliga förhållandet inträda, att några utbildningsplatser för yngre läkare, som önska utbilda sig i sjukgymnastik, ej skulle finnas. Den föreslagna assistentbefattningen kan nämligen ej räknas såsom en sådan. Dels är den ojämförligt mycket sämre avlönad, än vad dylika i allmänhet anses böra vara, dels är densamma förenad med tjänsteårsberäkning. Tillvaron av utbildningsplatser för yngre läkare i sjukgymnastik är emellertid ett oundgängligt villkor för att den svenska sjukgymnastiken skall införas i önsklig utsträckning vid våra sjukvårdsinrättningar. Endast om blivande sjukhusläkare få tillfälle att under någon tid deltaga i arbetet på en gymnastikavdelning, kan man påräkna, att de i större utsträckning komma att i sin framtida verksamhet begagna denna viktiga behandlingsmetod, och endast om yngre läkare få tillfälle att utbilda sig vid en sådan, kan man förverkliga önskemålet om upprättandet av gymnastikavdelningar under egen läkare vid våra sjukhus. Utbildningsplatser för läkare äro kort sagt ett livsvillkor för att svensk sjukgymnastik skall kunna hävda sin ställning och vidare utvecklas.

Inrättandet av biträdande läkartjänster vid denna gymnastikavdelning innebär även en överorganisation av densamma. Dylika läkartjänster, vilkas besättande med mera kvalificerade krafter garanteras genom medgivandet, att deras innehavare samtidigt må utöva annan verksamhet eller innehava annan tjänst, finnas i allmänhet endast i de fall, där överläkarens arbete är så stort, att han ej kan medhinna arbetet med avdelningens ledning, såsom

fallet exempelvis är, så han har att sköta ej blott klinik utan även poliklinik. Så är emellertid ej fallet å gymnastikavdelningen, där överläkaren ej har någon klinisk avdelning att sköta. Under liknande omständigheter plägar vården skötas av en enda utbildad läkare med hjälp av yngre läkare på utbildningsplatser. Anställandet av ej mindre än trenne fullt utbildade läkare vid denna avdelning är mer, än vad som rimligen erfordras, ett förhållande, som bäst belyses av den omständigheten, att de myndigheter, som nu ivra för denna ordning, tidigare godtagit en ordning med en enda läkare vid gymnastikavdelningen, som dessutom endast varannan dag besökte densamma. Jämfört med detta erbjuder ju dock direktionens över centralinstitutet förslag en högst väsentlig förbättring.

Erinras må slutligen, dels att Kungl. Maj:t själv vid utfärdandet av bestämmelser för samarbetet mellan centralinstitutet och serafimerlasarettet den 31 maj 1935 i denna fråga ställde sig på direktionens över centralinstitutet ståndpunkt och bestämde, att ifrågavarande underordnade läkare skulle vara underläkare, dels att t. f. överläkaren vid avdelningen, vilken mer än någon annan torde vara skickad att bedöma läkarbehovet vid densamma och vilken i direktionen föredragit ärendet, ställde sig på samma ståndpunkt.

På grund härav får jag hemställa, att riksdagen måtte besluta,

att i propositionen omnämnda biträdande läkartjänsterna vid serafimerlasarettets sjukgymnastikavdelning skola vara underläkartjänster, och

att innehavarna av desamma icke skola hava rätt att utan medgivande av direktionen över gymnastiska centralinstitutet och direktionen över serafimerlasarettet förena dessa tjänster med andra uppdrag eller med utövande av läkarpraktik.

Stockholm den 20 mars 1936.

Ivan Pauli.